

nøjes med at tilvejebringe forskellige Reduktioner. Anledningen til Vedtagelse af Loven af 1892 var den Hovedbetragtning, at Rigsdagen følte, at man ikke kunde forsvare at lade hele dette store, for Landet i økonomisk Henseende vigtige Spørgsmaal ligge hen fuldstændig uden for Rigsdagens Afgørelse, under fuldstændig Absolutisme. Man skyldte Landet, og man skyldte tillige de mange Mennesker, der sortere under Statsbanedriften, at tilvejebringe en reglementeret Ordning af deres Lønninger og Pensioner og en Ordning, hvorved Rigsdagen i det hele kunde føre Kontrol med dette for Samfundet i økonomisk Henseende saa store og vigtige Anliggende. Det er da selvfølgelig lidet opmuntrende for os nu i Dag at høre den ærede Ordfører for Finansudvalget staa op og erklære, at den Indflydelse, Finansudvalget øver paa Statsbanedriften, er lig Nul. Men maa jeg dog føje dertil den Bemærkning, at det kan ikke være Lovens Skyld, thi Finansudvalget har det i sin Haand at gaa i Details med ethvert Spørgsmaal vedrørende Statsbanedriften. Naar Resultaterne af Overvejelserne ere saa mangelfulde og saa smaa, kan det dels ligge i, at Finansudvalget har saa mange, store, vigtige Opgaver, men dels ogsaa i, at det ikke altid sammensættes med det Hensyn for Øje, der kunde tages ved Sager af den Natur, her er Tale om. Naar den ærede Ordfører for Finansudvalget udtalte, at alle vare misfornøjede med Tingenes nuværende Stilling, og at der derfor øvedes Kritik fra alle Sider, vil jeg dog bemærke, at jeg har ikke set nogen Banedrift, hverken Statsdrift eller privat Drift, som ikke har været Genstand for Kritik; der er næppe noget Forhold, der er saa vanskeligt at ordne tilfredsstillende, fordi det i saa høj Grad berører Interesserne. Enhver Ledelse er udsat for Kritik, og jeg vil heller ikke tilbageholde som min Opfattelse, at en Del af den Kritik, der er øvet baade mod Generaldirektøren og mod Ministeren, har vist sig at være uberegtiget. Jeg behøver blot at minde om den vældige Kritik, der blev øvet efter den sørgelige Gentoftekatastrofe, hvor næsten alle Hovedstadsblade paa et Par enkelte Undtagelser nær slog der, hvor de ikke skulde slaa. Det har været ret mærkeligt under Finanslovens Behandling at høre Finansudvalgets Ordfører udtale, at Skylden for den sørgelige Ulykke laa hos een Mand, laa ikke i Organisation, laa ikke hos Administrationen. Men selvfølgelig er der ogsaa meget berettiget i den Kritik,

der er øvet, og før vi derfor gaa til en Revision af Loven af 12te April 1892, mener jeg, det er rigtigt, at der bliver givet Anledning til, at man kommer ind paa en virkelig indgaaende Drøftelse af hele dette store, vigtige Forhold. Da man nu selv erkender, at et Rigsdagsudvalg ikke kan magte denne Opgave, og Regeringen selv ikke finder sig foranlediget til at stille sig i Spidsen for Gennemførelsen af en helt ny Organisation, ser jeg ikke rettere, end at Landstinget peger i den rigtige Retning, naar det foreslaar at nedsætte en Kommission med den Opgave at undersøge Statsbanedriftens Forhold, tilvejebringe de fornødne Oplysninger vedrørende hele Sagen og gøre Indstillinger til Tingene. Spørgsmaalet er kun, hvorledes en saadan Kommission bør sammensættes. Derom kan der selvfølgelig være forskellige Meninger, men da jeg ikke tror, at man vil enes om at nedsætte en parlamentarisk Kommission, anser jeg det for rigtigt, at man enes om en blandet Kommission, som det foreslaas her. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at Rigsdagen jo ikke er bunden her. Ved Valget af de 14 Medlemmer, der skulle vælges af de to Ting, er man jo ikke bunden til at vælge Rigsdagsmænd. Det staaar hvert Parti frit for at vælge de Mænd ogsaa uden for Rigsdagen, som man anser for særlig sagkyndige paa dette Felt, og jeg vilde ønske, at Lovgivningsmagten ikke her tog politiske Hensyn, men først og sidst økonomiske Hensyn og sørgede for, at Kommissionen blev sammensat saa fyldig som muligt, for at man kunde naa det Maal, man har sat sig ved Kommissionens Nedsættelse. Men for at Kommissionen kan komme til at gøre tilstrækkelig Nytte, gælder det om, at dens Omraade ikke indsnævres for stærkt, men at Kommissionen, hvordan den end sammensættes, faar fuld Frihed til at inddrage under sine Overvejelser alle de Forhold, som kunne tjene til at belyse hele denne store, vigtige Sag. Og da jeg hører, at det foreliggende Lovforslag skal henvises til et Udvalg, vil jeg henstille til dette at drage Omsorg for, at Ministeren ikke faar Lejlighed til at indsnævre Kommissionens Omraade for stærkt, men at denne, som sagt, faar Frihed til at inddrage under sine Overvejelser ethvert Spørgsmaal, der kan tjene til Belysning af Sagen, for at man kan faa den Ordning, der bedst passer paa vore Forhold, og at Kommissionen baade i Henseende til de Ønsker, Befolkningen maatte nære, og til Statskassens Tarv maa kunne træffe det rigtige Valg i de Ind-